

ŽRELO OGNJENIKA VEZUVA

Pod oljko in lavorom.

Zapiski iz solnčne Italije. — Spisal dr. Evgen Lampe.

(Dalje.)

Na Vezuv!

Lz Pompejev sem gledal naravnost gor na Vezuv, ki se dviga za mestom kot siva, mogočna piramida. Sinje nebo nepopisne barve, brez oblačka se je razpenjalo nad njim, in le iz žrela na vrhu se je dvigal bel dim, ki se je vlekel v dolgem pasu na drugo stran proti Kapui. Povsod ga vidiš, tega trmastega trinoga, kamor stopiš ob napoljskem zalivu, in kdo bi se mogel premagati, da si ga ne bi ogledal čisto od blizu, in če more, mu stopil na prevzetno glavo, v kateri se neprenehoma kuhajo sovražne in prevratne nakane? Izkušnja postaja vedno bolj nevarna, ker te vsakdo v Pompejih vpraša, ali nečeš iti na Vezuv, in se ponudi, da ti pomaga.

Nisem mislil iti na Vezuv, kajti strašni velikonočni izbruh je bil razdejal Cookov hotel pod vrhom, in železnica, ki tako prijetno potegne potnika na goro, še ni bila popravljena. Tudi cene voznikov

so tako pretirane, da se človek kar boji govoriti s takimi roparji, katerih edini namen je, da tujcu snamejo nekaj srebrnega bremena. In slednjič se tudi ne ve, kaj se vse lahko primeri človeku na taki poti. Isto je premišljevala najbrže majhna družba, obdana od trope kričečih voznikov, ki je bila ravno kar z mano vred v Pompejih. Slednjič se je nekaj pogumnejših odločilo, da gredo na goro, in ko se jim je posrečilo, da so tudi ceno od zahtevanih 50 frankov zbili na 20 frankov za osebo, sem se še jaz odločil, da pojdem z njimi. Drugi dan je bil namenjen temu izletu.

Kmalu smo zjutraj sedeli v vozovih in drdrali proti morskemu obrežju ob južni strani Vezuva. Ob cesti se prikažejo bele hiše, ki se potem vlečejo pod goro okoli vsega zaliva, tja do Napolja. Torre dell' Annunziata je prvo mesto na tej strani. Pripeljemo se do srede mesta, kjer je polno ljudstva na trgu, zavijemo na desno v ozko ulico, kjer zagledamo pred tovarnami dolge vrste sušičih se maka-